

Maica MARINA LUPOU

**SĂ NU NE PIERDEM
CREDINȚA ÎN DUMNEZEU**

Convorbiri realizate de
ROMEO PETRAȘCIUC

ISBN 978-973-1941-99-8

Agnos
Sibiu – 2019

Consilieri editoriali:

Pr. Conf. Univ. Dr. Constantin Necula

Conf. Univ. Dr. Lucian Grozea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MARINA LUPOU, MAICA

Să nu ne pierdem credința în Dumnezeu / Maica

Marina Lupou. - Sibiu: Agnos, 2019

ISBN 978-973-1941-99-8

2

Editura *Agnos* – Sibiu

tel.: 0745/679038; 0766/530777

e-mail: editura_agnos@yahoo.com

Cuprins

<i>Când femeile povestesc Războaiele lumii...</i> (Pr. Conf. Dr. Constantin Necula).....	5
<i>Minunea lui Dumnezeu din inima Sălajului</i> (Romeo Petrașciuc).....	10
<i>Chemarea din rugăciunea mamei</i>	15
<i>Întâlnirea cu Părintele Arsenie Boca.</i> „Mă, în sfârșit, ai venit!”.....	57
<i>Intrarea în rost. Rost de... mănăstire</i>	100
<i>Binecuvântarea ispitelor</i>	135
„ <i>Cuvintele (mereu) vii</i> ” <i>ale Părintelui Arsenie Boca</i>	150
„ <i>Voi îi stricați planul lui Dumnezeu!</i> ”.....	171
<i>Între românii din America!</i>	178
<i>Album foto</i>	207

Când femeile povestesc Războaiele lumii...

Pe când mă pregăteam să scriu rândurile de prefață ale cărții Maicii Marina am descoperit o editare recentă a scriitoarei Svetlana Aleksievici, laureată a Premiului Nobel pentru Literatură, volumul *Războiul nu are chip de femeie* (Ed. Litera, 2019, 448 pg.). În stilul ei inconfundabil, aceasta propune cititorului o analiză a Marelui Război prin ochi de femeie. Nu scrie despre Război, ci despre sufletele celor care trăiesc drama acestuia.

Maica Marina, când povestește despre zbaterea vieții ei de monahie, are aceeași trăsătură de penel duhovnicesc în prinderea icoanei vieții pe pânza amintirii. Nu cred că avem o mai vie mărturisire feminină a iubirii pentru Biserică și Neam, pentru Domnul Iisus Hristos, în ultimii ani, ca aceasta. Poate doar la Maica Teodosia Zorica Lațcu sau în verbul Doamnei Aspazia Oțel să afli tonusul mărturiei așa, la tensiune ridicată. Pare desprinsă din aceeași frescă de mărturie cu Maicile cele ziditoare de cultură monahală ale Agapiei și Văratecului, ale nedeslușitei – încă – vieți monahale feminine care urcă prin mărturie dinspre Sfânta Teodora

de la Sihla spre noi, neatenții vieții femeii creștine în Biserică.

Pagini de mărturie încântătoare despre Părintele Arsenie – cum îngăduie astfel să se înmulțească aceia care s-au bucurat de slujirea sa iubitoare, mărturisiri de care avem nevoie pentru a înțelege mai bine profilul său de sfințitor al vieților credincioșilor ce i-au urmat pilda vieții și sfatul de viață dătător –, despre oamenii locului în care s-a zidit din cerul milosteniei mănăstire, despre clipele de curaj și de încercare prin care s-a zidit această mărturie de Duh și Dragoste pentru Dumnezeu. Într-o Românie pustiiată de ură și dezbinare, femeia această-monah, mireasă lui Hristos și slujitoare aproapelui prin bucuria ei, arată că nu e totul pierdut. Că alternativa la ură este iubirea de aproapele. Că feminitatea biruie nu prin ideologizare, ci prin așezare în Harul lucrării Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Că Biserica și misiunea ei nu sunt aspectele goale ale „mișto-ului” de presă și nimic din frivolitatea care definește actualul discurs despre Biserică și efortul de a trăi în viața ei cu smerenie și limpezi-me. Nu sunt pagini filocalice. Sunt pagini de drag de frumosul care umple lumea. Prin care Dumnezeu biruiește răul. Desigur că nu avem de a face cu un tratat de teologie la modul în care astăzi ne-o trecem în Cv-uri în care prăfuiem Duhul de

dragul literei. Dar reprezintă mărturia unei vieți. A vieții acestei femei hotărâte. Rugătoare și directe asemeni celei căreia-i poartă numele monahal, Sfânta Marina.

În timpul de acum, cartea aceasta izvodită din întrebările lui Romeo Petrașciuc aduce la îndemâna noastră un om, oameni, locuri și timpuri, de fapt istorii ale vremii noastre. Alături de Monahul din livada cu sfinți, Părintele Valerian Grecu și de Maica Magdalena Ivan – stinsă între timp în pragul Raiului de la Tismana –, Maica Marina Lupou, nedezmintită pelerină pe Cale, vin să ne redefinească unor generații întregi conținutul monahismului. Fără ifose, cu mâncile suflecate, frământând prescura de iubire a lui Hristos de dragul Liturghiei rezistenței reale a Neamului românesc.

Sper din toată inima să vă prindă bine cartea. Pentru mine, în zilele grele prin care trece Țara în vara acestui an (2019), mi-au fost file de acatist și nădejde. Să nu ne pierdem credința în Dumnezeu! Atât. Pentru Maica Marina e fundamental. Pentru noi?

Pr. Conf. Dr. Constantin NECULA

Minunea lui Dumnezeu din inima Sălajului

De Maica Marina auzisem de multă vreme... Mai ales în contextul valorizării mărturiilor haagiografice despre Părintele Arsenie Boca, *Sfântul Părinte Arsenie*, cum îl numește ea de fiecare dată. Mi-am dorit apoi să o cunosc personal, acolo, în Împărăția ei de liniște și întindere neostoită spre Cer, în *acasa* de la Bic, mănăstirea sa din poiana cu sfinți.

Ca să ajungi în tărâmul Maicii Marina, trebuie să îți apleci sufletul către Sărbătoare. Și să urci, să urci... Până în umbra răcoroasă de lumină a unei minuni pe care o trăiești de fiecare dată când ajungi aici, cu fiecă adiere de dor de Dumnezeu și cu neostenită uimire. Mănăstirea *Sfânta Treime* este, cu adevărat, darul lui Hristos pentru noi și pentru cei de după noi. O inimă de dragoste și binecuvântare ce bate, aidoma unui scâncet de prunc, peste istoria unui popor mai mereu încercat. Dar și o oază de nemărginită liniștire, într-un preaplin de culoare și har. Totul aici e cu rânduială și, totodată, cu o familială așezare. O revărsare de flori și candoare, ce îți inundă sufletul cu cumințenia nemuririi. Și

un astâmpăr pilduitor, surprinzător de simplu, de firesc, scăpat parcă de sub robia covârșitoare a vieții de zi cu (ne)zi...

Maicile de la Mănăstirea din Bic au deprins umblarea cu rost. Aici, în străvechiul Șimleu sălăjan al Silvaniei, de peste 30 de ani, într-o poiană rânduie de Dumnezeu cu mult înainte de *știința* noastră sau chiar a Maicii Marina, îngerii și-au întins Cerul a ajunare. Prin dumnezeiască descoperire, locul acesta a fost pecetluit înainte de vreme a se face sălaș de mănăstire.

Cineva spunea cândva că, pentru a iubi oamenii, trebuie din când în când să îi părăsim... Maica Marina a părăsit lumea aceasta în prag de nuntire. Împotriva voii sale, când toate cele pregătitoare căsătoriei erau împlinite, ea se retrage în mănăstire și face legământ de slujire neîntinată, pentru totdeauna, lui Hristos. Apoi, încercată de o necruțătoare boală, este smulsă din pragul morții de către Părintele Arsenie Boca („cel care m-a născut a doua oară”, cum spune ea) și redată slujirii de pe pământul acesta, ca arvună a Împărăției lui Dumnezeu. Iar o bună parte a acestei slujiri o va săvârși la Mănăstirea Prislop, atât de dragă Părintelui. Doar că retragerea aceasta din lume a fost doar un crucial exercițiu pentru ceea ce va urma: ascultarea de a ridica o mănăstire pe locurile ei natale, singura

mănăstire, de altfel, din această zonă. Lăcaș pe care îl va ctitori cu mână de aur și în care își va lucra cu și fără de vreme mântuirea.

Întâlnirile cu Maica Marina fac parte din acele momente cu prisos de binecuvântare, cu care nu știi niciodată dacă te mai întâlnești vreodată. Cuvintele parcă pogoară cu o seducătoare naturaleză din icoane, îți ung ușorii gândurilor cu noblețea aceea a întâlnirii nemijlocite cu Sfinții, pentru a se reazeza și rămâne, atât în văzduhul cel necuprins al locului, dar și în micimea nemărginită a sufletului. Au fost câteva ore, zeci poate, de împreună-ședere cu Maica Marina, în care am încercat să conturez, fie și în contururi comune, o viață de om. De om jertfelnic pus la îndemâna lui Dumnezeu. O viață din care nu au lipsit nici singurătatea, precum nici peregrinarea prin lumea largă (maica ajuns și în diferite colțuri ale pământului, chemată de credincioși, în special pentru a găsi ajutor de ridicare a mănăstirii), din care nu i-au lipsit necazurile, dar nici bucuriile. De aceea o astfel de carte nu face decât să consemneze jaloanele unei mărturii că, în aceste vremuri, în Hristos și în Biserică, încă e loc de minune! Pentru că întreaga sa viață nu e decât o singură alegere: aceea de a se face parte din planul lui Dumnezeu pentru neamul său. Cu orice preț, în orice vreme! Iar acum, se pare, se împlinește și

vremea maicii Marina de a ne lăsa și nouă moștenire parte din dragostea ei mărturisitoare.

„Idealurile îndeplinite te îmbătrânesc”, era de părere oarecând Lucian Blaga. Maica Marina nu are loc de adăstare. La cei peste 80 de ani ai săi, această „Vitoria Lipan a Ardealului” (cum inspirat o numea un scriitor al locului, Dumitru Corbeanu) are mereu câte ceva de făptuit. Fie la mănăstire, fie la școala sau grădinița din sat (ctitorite tot de mănăstire), fie la diferite alte ascultări în care se ostenește din zori și până în zori.

Îi mulțumesc Maicii Marina pentru împreună călătorie în reconstituirea drumului devenirii sale întru Dumnezeu. Și obștii Mănăstirii din Bic pentru că face posibilă continuarea acestei povești, păzind-o de neuitare.

Romeo PETRAȘCIUC